

Miep de Feijter

Zet wijd je ooren open

C. Asscher-
Pinkhof.

ALKMAAR
GEBR
KLUITMAN

ZET WIJD JE OOREN OPEN

DOOR C. ASSCHER-PINKHOF

MET GEKLEURDE ILLUSTRATIES
VAN MIEP DE FEIJTER

TWEEDE DRUK

Serie: OM STIL TE LUISTEREN
II.

ALKMAAR — N.V. UITGEVERS M^{ij}. GEBR. KLUITMAN

INHOUD.

	Blz.
1. De Geschiedenis van een schooltasch	3
2. Fieke's krullen	8
3. Het groote geheim	10
4. Meneer Strakman en Prulletje	21
5. Poes in de keuken	26
6. Moeder! Moeder!	27
7. Verkouden	31
8. Appeltje-rond	33
9. De velletjes	38
10. Jim's pruikebol	39
11. De konijntjes	42

HET GROOTE GEHEIM.

1. De geschiedenis van een schooltasch.

Toen Petertje voor 't eerst naar school ging, had hij nog geen schooltasch.

Hij had zijn koker stijf onder zijn arm. Er waren twee potlooden in met heel spitse punten, die moeder geslepen had. En een dik stuk vlak-elastiek, om de foute streepjes weer uit te maken, en een groene penhouder met een blanke, nieuwe pen er in.

Moeder dacht, dat hij die penhouder nog lang niet nodig zou hebben, maar dat viel aardig mee, hoor! De juffrouw op school vond de jongens groot genoeg, om den tweeden dag al met inkt te laten schrijven. En toen moest er natuurlijk ook een inktlap bij, dat begrijp je.

Toen maakte moeder van een stukje zeem en een klein, leuk lapje een mooie inktlap, En ze borduurde er nog wel op: Een locomotief met rook, omdat Petertje zoo dol op locomotieven was.

Ja, die moeder verwende Petertje eigenlijk wel zoo'n klein beetje!

Maar nu moet je eens hooren, wat voor een jongetje Petertje eigenlijk was.

Niet dat hij een nare jongen was, hoor! Een beste vent, een beetje gehoorzaam en een beetje ongehoorzaam, door elkaar, maar net gehoorzaam genoeg om een beste vent te zijn. En vroolijk was hij ook, en flink ook wel, — niet kleinzeurig

Toen Petertje voor 't eerst naar school ging...

en niet kniezerig, — neen, dat was allemaal best in orde.

Maar hij had iets heel doms. Hij dacht altijd, dat hij alles net precies zoo moest hebben als alle andere jongens, anders zouden ze hem uitlachen.

Toen moeder de inktlap met de locomotief gemaakt had, was hij er eerst erg blij mee. Hij gaf moeder er een zoen voor, — nou, aan den overkant van de straat kon je het haast hooren! Zoo blij was hij.

„Fijn!” vond Daan.

Den volgenden morgen stapte hij naar school: de koker onder zijn arm, met de potlooden met de mooie punten er in en het vlak-elastiek, en de penhouder en de pen, — en in zijn hand de inktlap met de locomotief.

Toen hij op het schoolplein kwam, — moeder bracht hem niet verder dan tot aan het schoolplein, dat stond veel grooter en jongensachtiger dan tot aan de deur, — ontmoette hij eerst Daan, zijn vóór-buurman in de klas.

„Zeg, Daan,” begon hij dadelijk, „moet je es kijken.”

En hij liet zijn inktlap met de locomotief zien.

„Fijn!” vond Daan. „En die rook die uit de pijp komt!”

Petertje keek maar trots naar de inktlap, — vooral trotsch op moeder, die zoo mooi borduren kon.

„Ik heb er ook één,” zei Daan, en hij liet een inktlap zien, net een boekje, met leer van buiten.

„Mooi!” vond Petertje, en hij dacht:

„Misschien is zoo’n geborduurde wel erg gek.”

Maar hij was toch nog blij met de locomotief.

In de klas hadden alle jongens een inktlap op hun tafeltje liggen. Petertje keek eens om zich heen. Allemaal leeren inktlapjes haast. Groene, bruine, roode, blauwe, — boekjes, rond-

jes, blaadjes, hartjes, driehoekjes, — maar allemaal van leer.

„Wat zullen ze mijn inktlap raar vinden,” dacht hij angstig.

Al het mooie was van de locomotief af, vond hij.

En moeder had nog wel zóó haar best erop gedaan! Maar daar dacht hij niet aan. Zijn inktlap was anders dan die van de andere jongens, — dat was het eenige waar hij aan denken kon.

De juffrouw kwam eens kijken, hoe ze allemaal hun boeltje in orde hadden.

Ze zaten recht achter elkaar, en ze hadden hun spulletjes netjes op hun tafels uitgestald.

Juffrouw was heel tevreden. Wat een mooie punten aan al die potlooden, en wat een keurige inktlapjes.

En intusschen zat Petertje met een roode kleur af te wachten. Misschien mocht het niet eens, een inktlap met een locomotief!

Toen juffrouw bij zijn bank was, pakte ze zijn inktlapje en bekeek het lachend.

„Ze lacht me uit,” dacht Petertje, „om mijn rare inktlap.”

„O, Petertje, wat gezellig! Dat heeft moeder zeker zelf gemaakt?”

„Ja, juffrouw,” knikte Petertje.

„Wat een knappe moeder heb je!”

Petertje zat maar te knikken. Nou, en wat een knappe moeder!

„Je houdt zeker veel van moeder?”

„Ja juffrouw.”

„En van locomotieven?”

„Ja, want als ik groot ben, word ik stoker op een locomotief.”

„O, dan is 't maar goed ook, dat er juist een locomotief op staat.”

Petertje was erg blij, dat de juffrouw het zoo mooi vond.

Hij was nu niet bang meer, dat het een raar inktlapje was.

Ja, dat was de inktlap. Maar nu moet je niet denken, dat hij ineens wist, dat je alles niet precies eender hoeft te hebben als alle andere jongens!

Toen Petertje een paar maanden had schoolgegaan, werd hij jarig.

Hij mocht natuurlijk tracteeren. Lekkere borstplaatjes.
„Is dat niet raar?” vroeg hij aan moeder. „De andere jongens hebben meest op chocolaadjes getracteerd.

„Dan zullen ze 't fijn vinden, dat ze nu wat anders krijgen,” zei moeder.

En moeder had gelijk. Want de jongens smulden van de borstplaatjes, en toen hij nog een tweeden keer met het zakje

„Dank u wel, hoor!”

rondging, — nou, toen had je die blijde gezichtjes moeten zien!

Maar nòg had hij het niet geleerd.

's Middags kwam Petertje's oma hem feliciteeren, met een zoen en een cadeautje: een mooie, groote, stevige schooltasch. Petertje was zoo blij! Hij deed zijn armen stijf om oma's hals, en met zijn wangetje tegen oma's wang zei hij telkens:

„Dank u wel, hoor! Dank u wel!”

En daar stapte hij den anderen morgen met de tasch naar school.

Op het schoolplein, — wie ontmoette hij daar weer het eerste?

Daan!

Die kwam hem altijd tegemoet. Die was eigenlijk een beetje zijn vriend.

Petertje zwaaide met de tasch.

„Hoe vind je hem?” schreeuwde hij.

„Mooi! Op je verjaardag gekregen?”

„Ja, van mijn oma.”

Maar toen hij bij de school kwam, zag hij allemaal jongens met heel andere tasschen. En hij dacht:

„O, mijn tasch is anders dan de andere, — misschien vinden ze het wel een heel rare tasch.”

En ineens was al zijn blijdschap om oma's cadeau weg, was al het mooie van de tasch af.

Hij nam om twaalf uur de tasch maar stilletjes weer mee naar huis, en liet alleen zijn koker en inktlap op school.

„Vonden ze je tasch mooi?” vroeg moeder.

„Daan vond hem mooi. Maar moeder, de andere jongens hebben heel andere tasschen. Ze zullen me uitlachen om die tasch.”

Moeder schudde lachend het hoofd. Die domme Petertje toch!

„Hebben ze je al uitgelachen?”

„Nee,” schudde Petertje, „maar ze zullen 't later misschien nog doen.”

Toen de kinderen dien middag op school kwamen, stond juffrouw met een bedenkelijk gezicht bij de vensterbank een klein plantje te bekijken.

„Ik ben zoo bang, dat het niet goed gaat met dat plantje,” zei ze tegen de jongens. „Ik geloof, dat het daar geen goed plaatsje heeft. Ik zou het veel liever thuis in mijn huiskamer zetten.”

Ineens vroeg ze:

„Wie van de jongens zou het plantje vanmiddag om vier uur in zijn schooltasch naar mijn huis willen brengen?”

Dat was me ook een vraag! Allemaal natuurlijk! Alle vingers staken tenminste in de lucht.

„Ja, maar 't moet heel voorzichtig. 't Is zoo'n teer plantje.”

O, ze wilden allemaal wel voorzichtig genoeg zijn.

„Die gewone schooltasschen zijn eigenlijk wat te slap. Daar kon het plantje nog wel eens een duw of een stoot in krijgen,” dacht juffrouw na.

„Wacht! Petertje, jij had vanmorgen zoo'n mooie, groote, stevige tasch! Zullen we eens kijken of het bloempotje daar in kan?”

„Ik... ik heb hem niet bij me,” zei Petertje met een roode kleur.

„Hè, wat jammer! Maar ik geloof, dat Johan net zoo'n tasch heeft, niet? Laat eens kijken, Johan.”

Johan stapte blij met zijn tasch naar voren. Ja, hoor, het was precies zoo'n tasch als Petertje vanmorgen gehad had.

„Kijk eens aan, het plantje past er zoo goed in!” zei juffrouw blij. „Johan, wil jij het vanmiddag naar mijn huis brengen? Dan zullen we 't samen een mooi plaatsje in mijn kamer geven.”

Of Johan wou!

En Petertje zat met groote oogen naar Johan's tasch te kijken, die nu op tafel op het plantje lag te wachten.

Om vier uur met juffrouw naar huis! En samen een plaatsje voor het bloempotje uitzoeken! O, — en als hij zelf niet zoodom was geweest om alles net precies zoo te willen hebben als alle andere jongens, — dan had hij mogen gaan!

Thuis haalde hij dadelijk zijn tasch voor den dag.

„Ik ben toch wel erg blij met mijn tasch,” zei hij tegen moeder. „Het is toch een heele mooie, — Johan heeft er net zoo één.”

„O, Petertje, Petertje! Omdat Johan er ook een heeft, is hij daarom mooi?”

Petertje zei maar niets meer.

En hij dacht:

„Ik zal nooit meer iets raar vinden, omdat de andere jongens het anders hebben. Ik zal nooit meer denken dat ze me uitlachen.”

2. Fieke's krullen.

Allemaal kringe-rinkjes van goud
Om een gezichtje, heel vroolijk en stout.
Om een paar wangetjes, frisch en gezond
Dansen de zonnige krulletjes rond.
Kringe-ring, kringe-ring, —
Och, wat een krulletjes heeft me dat ding!

Heeft ze geloopt in regen en wind,
'k Wed, dat je haast haar gezichtje niet vindt.
Als een gordijntje, heel warrig en dicht,
Kring'len de krulletjes voor haar gezicht.
Kringe-le-ring, kringe-le-ring,
Och, wat een krulletjes heeft me dat ding!

Kom eens bij 't bedje, waar Fieke in ligt.
Zoek eens op 't kussen? Waar is haar gezicht?
Allemaal krulletjes, waar je ook ziet, —
Ja, maar haar wangetjes vind je haast niet!
Kringe-le-ring, kringe-le-ring —
Och, wat een krulletjes heeft me dat ding!

3. Het groote geheim.

Mien had al een paar dagen een héél groot geheim.
Weet je, hoe dat kwam?

„Meneer,” zei Mien, „ik heb een kwartje gevonden.”

Toen ze, een week geleden, uit school kwam, had ze op straat een kwartje zien liggen.

Natuurlijk stapte ze ermee naar een agent; zoo'n erg groote agent was het, met een dikke, zwarte snor.

„Meneer,” zei Mien, „ik heb een kwartje gevonden.”

„Zoo,” zei de agent, „laat eens kijken.”

Mien liet het zien.

„Weet je, wat je doen moest?” vroeg de agent.

„Nee, meneer.”

„Je moest dat kwartje maar in je spaarpot stoppen.”

„Dat mag toch niet!” zei Mien verbaasd.

„Jawel, als een agent het zegt, dan moet je het doen.”

Ja, dat was waar ook! Je moet altijd doen, wat een agent zegt, — dus nu moest het ook!

Maar toen Mien met haar kwartje naar huis wandelde, bedacht ze opeens, dat ze geen spaarpot had.

Hoe kwam dat?

Doordat ze geen geld had óók. Vader en Moeder hadden al het geld noodig, om eten en kleeven te koopen, en daardoor hadden Mien en de broertjes en zusjes geen spaargeld; en als je geen geld hebt, heb je ook niets aan een spaarpotje.

Wat moest ze nu met het kwartje doen?

Zou ze 't Moeder geven? Dat zou de agent ook wel goed vinden.

Maar toen ze weer een eindje verder was, bedacht ze weer wat anders: als ze eens niet het kwartje gaf, maar wat anders, dat ze voor een kwartje kon koopen! Voor Sint-Niklaas!

Zie je, verleden jaar had Sinterklaas vergeten, even bij haar thuis aan te komen. Misschien kwam dat wel, doordat Mien wel eens stout was geweest, — een béétje stout maar. Of misschien waren de andere broertjes en zusjes ook wel eens stout geweest, — een béétje stout. Misschien allemaal samen net zóó stout, dat de Sint had gedacht: „Nee, die sla ik van 't jaar eens over.”

Wel jammer, hè? Want Vader en Moeder hadden 't vast wel prettig gevonden, als Sinterklaas bij hun kindertjes was gekomen.

Nu, van 't jaar had Mien erg haar best gedaan; en de anderen ook wel, — maar 't zou toch wel kunnen zijn, dat ze samen weer nèt stout genoeg waren geweest. En daarom zou Mien het zoo heerlijk vinden, om voor haar kwartje voor allemaal iets te koopen.

Maar voor een kwartje kun je niet iets krijgen voor Vader en Moeder en zes broertjes en zusjes.

Dan maar alleen voor Vader en Moeder.

Een kwartje! — Kon ze daar wel twee dingen voor koopen, waar Vader en Moeder echt iets aan hadden?

Ze keek goed rond in de winkelkasten, waar ze langs kwam, maar ze zag niets moois.

Opeens wist ze 't: ze zou wol koopen voor vijf-en-twintig cent: mooie, grijze wol, en daarvan zou ze iets breien.

Wat dan?

Kijk: Vader had het 's morgens dikwijls zoo erg koud, als hij naar zijn werk ging. Nu zou ze een lekker warme das gaan breien.

En voor Moeder dan?

Ja, dàt was moeilijker.

Maar toch wist ze wel iets: een speldenkussentje! Dat zou ze vol stoppen met houtwol, want dat kon ze wel krijgen uit

de kisten aan den waterkant. En 't zou wàt een mooi kussentje worden!

Was dat nu niet allemaal mooi bedacht van Mien?

Ze was er wàt blij mee, en 's middags ging ze de wol al koopen. En toen moest ze hard aan 't werk, want het was al bijna Sinterklaas.

't Ging wàt lastig.

Anders, als Mien wat te maken had, kon ze Moeder altijd raad vragen, maar die mocht er nu niets van weten.

Mien's groote zus zou haar wel kunnen helpen — maar zou ze 't haar wel vertellen? 't Zou wel veel gemakkelijker zijn.

Neen, neen, niemand mocht het weten!

Dat speldenkussentje was zoo moeilijk, en er vielen zoo dikwijls steken. Maar als het eenmaal af was, — wat zou het heerlijk zijn!

En weet je, wat óók zoo lastig was?

Vader en Moeder waren 's avonds altijd thuis; en in de andere kamers was geen licht op. Daarom kon Mien het alleen maar 's middags tusschen de schooltijden doen, en op de vrije middagen.

Niemand had er nog iets van gemerkt.

Maar op een Woensdagmiddag zei Jaap tegen Mien: „Ga je mee, krijgertje spelen?”

„Nee,” zei Mien.

„Waarom nou niet?”

„Daarom. Om een geheim.”

„Wat dan?”

Jaap werd dadelijk nieuwsgierig.

„Dat vertel ik je niet, want dan is het geen geheim meer.”

Jaap werd nog nieuwsgieriger.

„Misschien kan ik je wel helpen met het geheim.”

Mien dacht eens even na. Hoe zou Jaap haar nu kunnen helpen? Jaap was toch maar een jongen, en jongens weten niets van gevallen steken en van hoeveel toeren je nog moet doen!

Maar Jaap zou houtwol voor haar kunnen halen, en zou kunnen zorgen, dat ze alleen kon zitten werken, en — ze zou

er met Jaap zooveel over kunnen praten, als ze maar wou! Dat vond ze nog het prettigst. Daarom zei ze: „Weet je nog wel, dat Sinterklaas ons verleden jaar vergeten heeft?”

„Ja.”

„Vind je 't niet naar, als hij ons weer vergeet?”

„Ja.”

„Nou, als hij ons weer vergeet, heb ik tenminste wat voor Vader en Moeder.” En toen vertelde Mientje de heele geschiedenis.

„Vind je 't geen mooi geheim?” vroeg ze.

„Nou!” zei Jaap. „Zal ik houtwol voor je halen?”

Dat vond Mien best. En Jaap ging houtwol halen en Mien werkte stevig door.

Zoo, het speldenkussentje was af; een mooi, stevig kussentje. De spelden konden er wel niet makkelijk in gestoken worden, maar als ze er eenmaal in zaten, was het best.

Nu de das. Dàt was een werk. Telkens als Mien er aan zat te breien, kwam Jaap even om 't hoekje kijken, of ze al opschoot. Hij vond Mien erg knap, dat ze zoo goed kon breien, want zelf begreep hij heelemaal niet, hoe dat wel ging.

Eén keer ging het bijna mis.

Mien breide en Jaap zat bij haar. Toen kwam er iemand aan den deurknop.

Jaap ging dadelijk naar de deur toe.

„Wie is daar?” vroeg hij.

„Ik, Moeder.”

„Gauw, Mien, doe het weg,” zei hij zachtjes, en hield de deur dicht.

... en Mien werkte stevig door.

Toen Mien alles weg had gedaan, deed Jaap de deur open.

Moe moest even wat uit de kast halen. En juist onder de kast had Mien haar breiwerk verstopt. Wat waren ze bang, dat Moe het zou merken!

Maar Moe zag niets. Ze haalde wat uit de kast, en zei: „Spelen jullie hier samen?”

„Ja, Moe,” jekte Jaap.

„Veel plezier, hoor! Maar niets stuk maken!”

Nou! Stuk maken! Ze hadden wel wat anders te doen!

En na dien keer ging Jaap altijd tegen de deur aan zitten, zoodat niemand erin kon komen. Hè, wat had het weinig gescheeld!

De das werd hoe langer hoe langer. Mien had nog maar zóó'n kluwentje over. Maar 't was ook nog maar twee dagen vóór Sinterklaas.

Toen ze om twaalf uur uit school kwam, wou ze gauw aan 't werk gaan.

„Mien!” riep Moeder.

„Ja, Moe!”

„Je wilt wel voor Moeder even een boodschap doen, hè?”

Nu — anders was Mien er altijd dadelijk voor te vinden. Maar nu?

„Hè nee, Moe,” zei ze.

„Kom!” zei Moeder. „Niemand anders kan het doen. Als jij 't niet doet, moet ik het zelf doen, en ik heb het zoo druk!”

„Ik ook, Moe!” had Mien gezegd, vóór ze 't wist.

O! Nu had ze zich verpraat!

„Wat moet je dan doen?” vroeg Moe.

Mien wist zich geen raad.

Zou ze zeggen, dat ze een geheim had? Dan was alle aardigheid er af! Maar wat moest ze dan doen?

„Och nee,” zei Mien, „dat zei ik zoo maar. Ik heb het niet druk.”

Ze had een erge kleur gekregen. Moeder zag het wel, en dacht: „Wat zou het toch wel zijn?” En ze zei: „Dan

wil je ook wel de boodschap voor me doen, hè Mien?"
„Ja,” zei Mien met een zuchtje. En ze ging op weg naar den winkel. Mien begon bang te worden, dat er vandaag niets meer van 't breien kon komen. En overmorgen moest 't af zijn!

De winkel was erg vol. Mien was pas laat aan de beurt.

Och, och, wat werd ze ongeduldig!

En toen ze eindelijk geholpen was, holde ze naar huis. Maar van breien kwam niets meer: ze had net tijd, om haar boterham op te eten.

„Dan maar morgen afmaken,” dacht Mien. „Als het morgen maar kan!”

Heel vroeg opstaan? Neen, dat kon niet, want dan was het te donker. Dan moest ze maar weer wachten tot twaalf uur.

Op school verlangde Mien den heelen tijd naar de bel.

„Als ik dan hard loop,” rekende ze uit, „dan kan ik het na 't eten nog nèt afkrijgen.”

En ze bedacht, hoeveel toeren er nog wel aan moesten.

„Mien, waar is het?” vroeg de juffrouw.

Hè, wat schrok ze! Ze dacht er heelemaal niet aan, dat ze op school zat!

„Nu, Mien, ga eens verder!”

Maar Mien kon niet verder gaan; ze wist heelemaal niet, waar 't was.

„Pas op, Mientje, dat je nu beter oplet!” zei de juffrouw.

Maar onder de rekenles was 't weer mis.

„Op iederen toer brei ik vijf-en-twintig steken, en ik moet nog twaalf toeren,” rekende ze. „Hoeveel steken moet ik nog breien?”

„Mien, hoeveel heb jij er uit?” vroeg de juffrouw.

Mien wist wéér niet, waar de juffrouw 't over had.

„Wacht!” dacht ze, „twaalf maal vijf-en-twintig, dat is twaalf maal twintig — is twee-honderd-veertig, en twaalf maal vijf is zestig, dat is twee-honderd-veertig, en zestig, dat is drie-honderd.” En hardop zei ze: „Drie-honderd steken!”

„Maar Mien!” zei de juffrouw. „Daar hebben we 't heele-

maal niet over! Dat is al de tweede keer; maar nu moet je schoolblijven."

Schoolblijven! Dan kwam er heelemaal niets van breien! Vreeselijk!

Ze kreeg net een gevoel in haar keel, of ze moest gaan huilen. Maar huilen op school, — dat was te kinderachtig!

En ze slikte een paar keeren, en toen was 't over.

Maar van breien kwam dien middag niets meer.

Wanneer moest ze 't nu afmaken?

's Avonds? — Dat kon niet. En den volgenden morgen moest Sinterklaas het gebracht hebben.

Toen bedacht ze wat: Als ze 't eens 's nachts deed, als iedereen sliep! Ze wist wel een kaars te vinden, en daarmee zou ze in de huiskamer gaan zitten. Héél zachtjes. Ja, ja! Dat zou ze doen!

Ze ging heel vroeg naar bed. Ze wou wakker blijven, totdat ze allemaal sliepen.

Maar jawel! Vóór ze 't wist sliep ze in.

Ze droomde van allerlei groote breisteken, en sommetjes, en leeslesjes. En er kwamen breinaalden ook bij, en die gingen met de steken om haar heen dansen, en toen kwam er een groote breinaald, en die duwde tegen haar aan, zóó hard, dat ze viel. En...

Toen was ze wakker. Klaar wakker. Ze wist ineens weer, dat ze wakker had willen blijven, en schrok ervan, dat ze geslapen had.

Zachtjes stond ze op. 't Was heelemaal donker en stil in huis.

Ze haalde haar breiwerk onder haar kussen vandaan, en ging stil de deur uit.

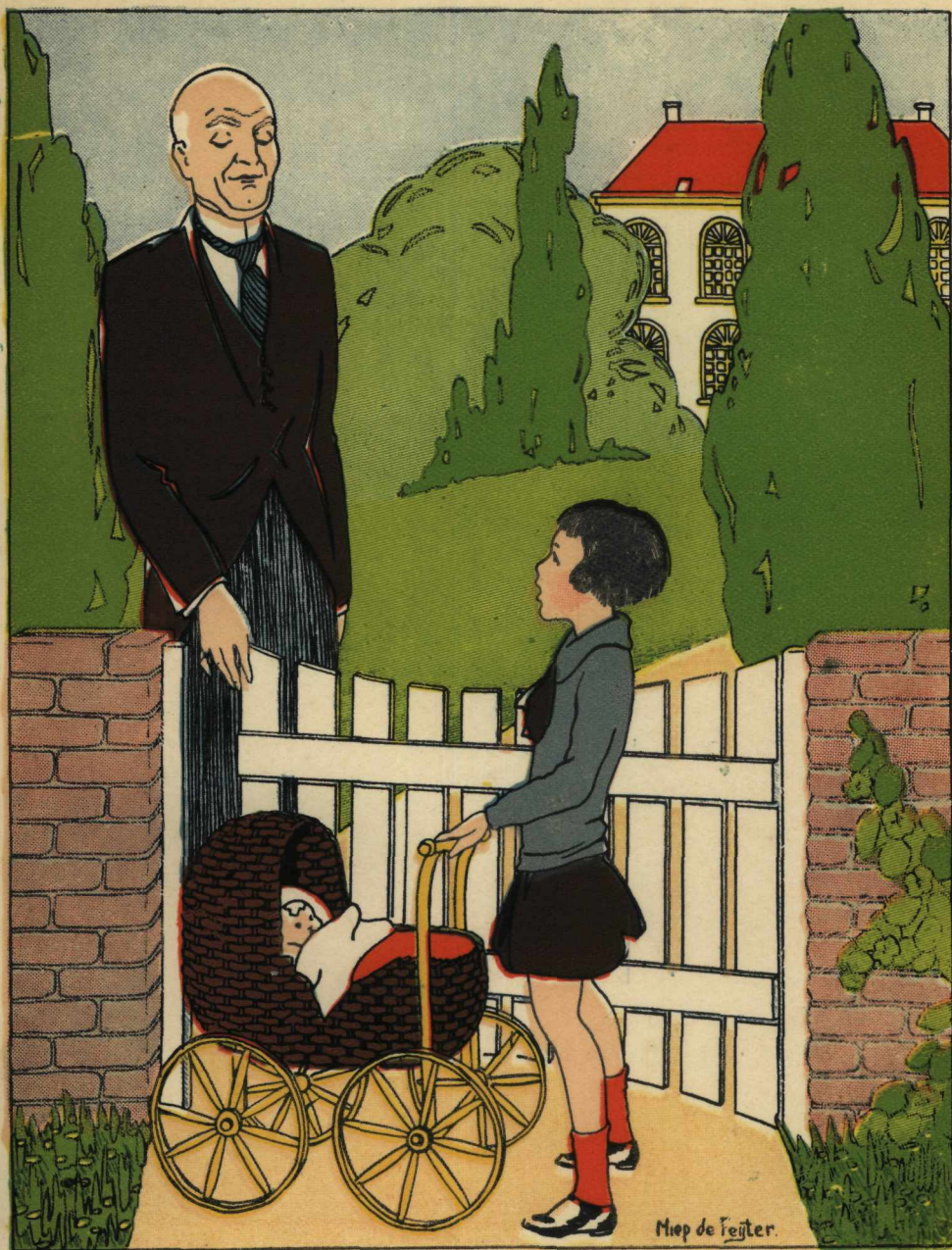
Hè, wat kraakte die vervelende deur! Als niemand 't maar hoorde!

Zoo, nu was ze in de huiskamer. En nu moest ze voorzichtig de kaars opsteken.

„Ssss” — zei de lucifer, en ging uit.

„Ssss” — zei de tweede, en ging óók uit.

Maar de derde lucifer dééd het toch, en toen kwam er zoo'n mooi, zacht vlammetje aan de kaars.

MIJNHEER STRAKMAN EN PRULLETJE.

Nu aan 't breien!

Hè, wat ging het vlug! Mien had nog nooit zoo vlug gebreid, — maar ze had ook nog nooit zóó'n haast gehad.

Alleen had ze last van haar oogen. Die wilden maar telkens dichtvallen. Ze was ook zoo moe. En zoo koud. Want zie je, ze had alleen maar haar nachtponnetje aan, en de kachel was al bijna uit.

Nu was de das bijna af. Nog maar één pennetje.

Haar vingers gingen al wat langzamer. Nu werd haar slaap zoo héél erg. Misschien kwam het wel door dat langzame tikketik-tikke-tik van de klok. Daarvan werd ze zeker zoo slaperig.

Haar handjes stonden heelemaal stil, en haar breiwerk viel in haar schoot. Vóórover ging haar hoofd, heelemaal voorover, en haar oogen wilden maar niet openblijven. Mien sliep bijna.

Maar opeens gingen haar oogen wijd open. Want daar zag ze ... daar zag ze ... Wie?

Sinterklaas!

Sinterklaas zelf stond voor haar. Sinterklaas, met zijn mooie, witte baard en zijn vriendelijke oogen. En die oogen keken haar zóó lachend aan, dat Mien vanzelf terug moest lachen.

„Dag Mientje!” zei Sinterklaas. „Waarom zit je hier zoo alleen?”

„Omdat ik, — 't is een geheim,” zei Mien.

„Maar Sinterklaas mag toch wel alle geheimen weten, hè Mien?”

Mien knikte.

„Kom maar bij me op schoot zitten, en vertel het maar.”

Sinterklaas ging zitten en Mien kroop op zijn schoot. Zoo heerlijk warm zat ze daar.

En toen vertelde ze alles: van het kwartje en het speldenkussentje, en de das, en dat Moeder 't bijna gemerkt had, maar gelukkig nog niet; — en van het schoolblijven gisteren en dat ze daarom nu hier zat.

„Ik vind je een flinke meid, hoor!” zei Sinterklaas. „Dat niet-opletten gisteren was zeker een vergissing, hè?”

„Ja, Sinterklaas.”

„En nu moet je me eens vertellen, hoe 't van 't jaar met je is gegaan.”

Dat moest Mien eventjes goed bedenken. Ze wist het niet meer allemaal precies.

„Ik heb mijn jongste broertje wel eens een klap gegeven,” vertelde ze.

„Waarom?”

„Omdat hij zoo lastig was, en ik moest op hem passen.”

„Nou,” zei Sinterklaas, „dat moet je niet meer doen, want broertje is nog zóó klein, dat hij niet weet, of hij lastig is of niet. Vind je ook niet?”

„Ja, Sinterklaas.”

„En wat is er nog meer gebeurd?”

Mien keek Sinterklaas eens aan. Ze had iets, dat ze nog aan niemand had verteld. Iets heel ergs.

Sinterklaas keek zoo vriendelijk. Ze kon het hem best vertellen.

„Er is nog wat gebeurd,” begon ze.

Sinterklaas zei niets; hij wachtte alleen maar.

„Ik heb één keer ... gejoekt.”

„Gejoekt?” vroeg Sinterklaas. Hij keek heel ernstig.

Toen vertelde Mien 't maar allemaal achter elkaar.

„Moeder had gezegd, dat ik mocht spelen, als ik mijn werk af had, en ik verlangde zoo erg om te spelen, en toen was ik nog niet klaar, en toen ging ik tòch op straat, en toen vroeg moeder, of ik mijn werk af had, en toen zei ik ja, en 't was toch niet waar, maar Marietje had ook een nieuw springtouw en daarom verlangde ik er zoo naar.”

„Zoo!” zei Sinterklaas. „Dat vind ik heel erg.”

„Ik ook,” zei Mientje.

„Maar nu ben je zeker veel te groot geworden, om zulke dingen te doen.”

Mien gaf geen antwoord; Sinterklaas kon het zóó wel begrijpen.

„En zal ik je nu eens wat vertellen?” zei Sinterklaas. „Van 't jaar moest Zwarte Piet natuurlijk telkens in de schoorsteenen

gaan luisteren, net zooals altijd. En op een dag kwam hij thuis, en vertelde van een klein meisje, dat had gejokt. En 't was anders zoo'n flinke meid. Ik schrok er erg van. En dat meisje heette, — zeg Mien, weet jij misschien hoe ze heette?"

„Heette ze Mien?"

„Ja, ze heette Mien. En ik dacht: „„Van 't jaar zal ik maar niet bij haar komen op 5 December.”” Maar Piet zei, dat ze anders zoo flink was, en dat zij en haar broertjes en zusjes erg naar me verlangden.”

„Ja dat was waar!” zei Mien.

„En daarom ging ik toch maar. En toen ik over de daken van deze straat reed, zag ik aan den overkant een klein lichtje branden.

„Hé,” dacht ik, „daar woont onze stoute Mientje! Ik dacht, dat ze allemaal naar bed zouden zijn! Hoe komt daar een lichtje op? En ik ging met mijn paard naar den overkant en kwam hier binnen. En daar zat jij. Je wou net in slaap vallen, hè? Maar toen je me zag, werd je wel wakker. — Vind je 't prettig, dat ik gekomen ben?"

„Nou!” zei Mien. „Zóó prettig! Maar,” — en Mien moest eventjes lachen, — „'t was nieteens noodig geweest!"

„Waarom niet?" vroeg Sinterklaas.

„Ik was al een beetje Sinterklaas geweest voor Vader en Moeder!"

„Ja, maar voor je broertjes en zusjes toch niet?"

„Nee,” zei Mien, „dat kon niet voor een kwartje.”

„Dat hindert heelemaal niet,” zei Sinterklaas, „want nu ben ik er toch geweest. Maar nu moet ik naar de andere kinderen toe, in andere huizen. Dag Mientje!...”

Mien zat weer op den stoel en Sinterklaas was weg.

Hè, wat was ze nu weer koud! 't Was ook zoo heerlijk warm geweest op den schoot van Sinterklaas!

En donker was het ook. De kaars was uitgebrand. Zachtjes liep ze naar 't raam en bij 't licht van de lantaarn maakte ze de laatste steekjes af.

Zoo, nu wou ze weer stilletjes in bed kruipen.

Maar waar stootte ze nu tegen aan? Wat stond daar?
Een mand was het, met een wit papier erop.
Ze nam het papier mee naar 't raam, en las: „Voor elk
van de kinderen wat.”

Zou dat... zou dat van Sinterklaas zijn?
En had Sinterklaas dan Vader en Moeder vergeten?
Wacht! Ze wist wat!

Nu zou ze haar das en haar speldenkussentje onderin stoppen, en dan zouden Vader en Moeder denken, dat het alleen voor de kinderen was, — en dan kwam er onderuit voor hen ook wat!

Voorzichtig stopte ze 't erin, en kroop toen weer gauw in bed en ze begreep maar heelemaal niet, dat ze op haar stoel... gedroomd had...

— — — — —
„Kinderen! Kinderen!” riep Moeder. „Ik heb wat gevonden!”
„Zou Sinterklaas van 't jaar aan ons gedacht hebben?” vroeg Nelly.

Jaap knikte eens tegen Mien, alsof hij zeggen wou: „'t Is natuurlijk dat van ons, je weet wel!”

Maar toen Jaap in de huiskamer kwam, bleef hij stil staan kijken.

Een hééle mand vol! Dus 't was toch van Sinterklaas!

Alle kinderen stonden er omheen. En Moe ging aan 't uitdeelen.

„Jaap, — pak aan! Lize, — hier! Nelly, — pak maar eens uit. Mien, — dat is voor jou!”

En zoo was er voor allemaal wat.

Mien maakte haar pakje los. Ze was zoo nieuwsgierig, wat eruit zou komen. Hè! Een mooi, nieuw springtouw, nèt zoo een, als Marietje toen had, — toen — dien keer. —

Die Sinterklaas!

„En ook wat voor Vader en mij!” riep Moe verbaasd. „Wat een flinke das! En wat een aardig kussentje! Dat had ik net noodig! Hoe weet Sinterklaas dat zoo?”

Mien kreeg een kleur, en lachte tegen Jaap.

„Wat is er, Mien?” vroeg Moeder.

„Een geheim!” zei Mien.

„Mogen we 't geheim niet weten?” vroeg Vader.

Jaap knikte, dat Mien 't moest zeggen.

Toen fluisterde ze héél zacht in Moeders oor: „Jaap en ik hebben Sinterklaas een beetje geholpen.”

„Wat zal Sinterklaas daar blij mee zijn!” zei Moeder, en gaf Jaap en Mien een kus.

„Ik heb nòg een geheim,” zei Mien.

„Wat dan?”

En zóó zacht, dat Moe 't haast niet kon verstaan, zei ze: „Sinterklaas is me vannacht zelf komen vertellen, dat hij er blij mee was.”

4. Meneer Strakman en Prulletje.

Meneer Strakman woonde in een heel groot huis en was een erg deftige meneer.

Weet je hoe deftig wel?

Hij lachte haast nooit. Zijn gezicht was altijd strak en ernstig. Niet omdat hij droevig was, maar alleen van de deftigheid.

Hij vond het heelemaal niet netjes staan om te lachen. Vroeger, toen hij een jongen was, had hij wel gelachen, maar toen was hij ook nog niet deftig, en dat was hij al lang vergeten.

Het zag er in zijn huis keurig uit. Ieder ding stond op zijn vaste plaats en nooit kreeg iets een andere plaats. De gordijnen waren meestal dicht in de kamers waar hij niet zat, want anders scheen de zon naar binnen en dan konden de meubels wel eens verschieten.

Er waren eigenlijk veel te veel kamers in zijn huis, want die arme meneer Strakman woonde heelemaal alleen, behalve zijn huisknecht en zijn kok.

Och, zie je, dan is er ook niet zoo erg veel te lachen, als je

... dan was hij nog veel deftiger.

alleen woont met je huisknecht en je kok en als je op den koop toe nog deftig bent.

Bij het huis van meneer Strakman was een groote tuin. Daar waren keurige, rechte paden in, en geschoren heestertjes, waar geen takje uitstak. Meneer Strakman wandelde wel eens langs die paden, om te kijken of alles in orde was. Er groeiden haast geen bloemen.

En behalve dat hij in den tuin wandelde, zat hij ook vaak te lezen. Dan had hij een bril op, — och, en dan was hij nog veel deftiger.

In het kleine huisje, dat naast het groote huis stond, woonden twee kinderen met hun vader en moeder. Het meisje was vijf jaar en heette Mia, maar ze werd Prulletje genoemd, omdat ze maar zoo'n klein prulletje was. Het jongetje was twee jaar en heette Jan, maar hij werd Dikkerdje genoemd, omdat hij zoo'n klein dikkerdje was.

In hun tuin waren wel bloemen. En niet alleen in hun tuin, maar ook in alle kamers van hun huis, in fleschjes en vaasjes en glaasjes en bakjes en potjes. Dat was een heerlijk gezicht.

In hun huis moest de zon altijd naar binnen schijnen. De gordijnen waren open, de ramen waren open, — en dan moest je al die bloemen eens zien in de zon!

... en hij werd Dikkerdje genoemd

Prulletje en Dikkerdje kenden meneer Strakman haast niet, want zóó vaak wandelde hij niet in z'n tuin, en dan was 't al heel toevallig als zij ook net in hun tuintje waren, en dan was de haag tusschen de twee tuinen veel te hoog voor Prulletje om er over heen te kijken, — en voor Dikkerdje heelemaal!

Maar op een keer heeft Prulletje meneer Strakman gesproken.

Dat kwam zóó:

Dikkerdje deed z'n middagdutje. Dat hoefde Prulletje niet meer, omdat ze al vijf jaar was. En Moeder, al was ze veel ouder dan vijf jaar, deed ook haar middagdutje.

Prulletje was alleen in den tuin aan 't spelen.

Ze speelde met pop Meta, die maar één arm en één been had en een deuk in haar hoofd.

Meta was erg ziek, dat begrijp je. Ze moest goed verzorgd worden. Prulletje plakte op haar arme, zieke hoofd allemaal pleisters, — dat waren randjes van postzegels, die had ze van moeder gekregen.

Prulletje was de moeder en de dokter tegelijk. Ze moest om de beurt met een hooge en een lage stem praten. Dat is altijd erg lastig, en ze vond het wát jammer, dat er geen ander was om dokter te zijn.

„Kan ze wel heelemaal beter worden?” vroeg de moeder.

„Jawel,” zei de dokter.

„Moet ze drankjes innemen?”

„Jawel.”

„Moet ze naar 't ziekenhuis?”

„Jawel.”

Vooruit dan maar. Naar 't ziekenhuis. Meta werd in 't wagentje gelegd en daar ging het.

Waar was het ziekenhuis nu eigenlijk? Het moest maar flink ver weg zijn, dat was veel leuker.

Ze speelde met pop
Meta ...

De tuin was eigenlijk te klein om naar een ziekenhuis te rijden.

Prulletje reed de poppewagen het hekje uit.

Ze wist wel, dat het niet mocht, maar ze deed het toch.

Toen ze een klein eindje geloopt had, vond ze het toch maar beter om weer naar haar eigen tuin te gaan.

Ze stond net voor een ander hek, en toen ze door dat hek keek, zag ze in die andere tuin een meneer langzaam wandelen.

Dat was natuurlijk meneer Strakman, maar dat wist ze niet.

„Hè,” dacht Prulletje, „als die meneer nou es voor ziekenhuisdokter wou spelen, dan hoefde ik niet altijd moeder en dokter te zijn.”

En ze riep door het hek heen:

„Meneer! Meneer! Kom es hier!”

Eerst hoorde meneer Strakman het niet. En toen hij het eindelijk hoorde, zei hij brommerig:

„Waarom roep je me?”

„Wat een echte doktersstem,” dacht Prulletje. „Hij kan het best!”

En ze zei:

„Wilt u de dokter zijn? Dan ben ik de moeder. Meta is zoo ziek. Ze heeft een arm en een been verloren en ze heeft een deuk in haar hoofd. Kijk maar.”

Meneer Strakman had nog nooit poppen gezien, want hij was vroeger een jongen geweest en geen meisje, en later had hij nog veel minder naar poppen omgekeken.

En nu zag hij opeens een pop met één arm en één been en een deuk in haar hoofd.

Hij wist niet hoe hij het had.

„Wat wou je?” vroeg hij.

„Of u dokter wou zijn,” zei Prulletje heel langzaam en duidelijk, want ze dacht dat die meneer misschien doof was, omdat hij haar niet had verstaan.

„Ik ben geen dokter.”

„We spelen toch maar! Het is zoo moeilijk om moeder en dokter tegelijk te zijn, en u hebt net een goeie doktersstem.”

Meneer Strakman maakte het hek open en liet Prulletje, poppewagen en Meta binnen.

„Kijk,” zei Prulletje, „wat is ze ziek, hè? Ik heb er al allemaal pleisters opgeplakt. Is dat goed, dokter?”

„Ja, jawel.”

„Nou is hier het ziekenhuis, hè?”

Meneer Strakman schudde het hoofd. Nee, hier was geen ziekenhuis.

„Hè,” zei Prulletje een beetje ongeduldig, „we spelen toch maar! Meta ziet er toch zeker wel ziek genoeg uit voor een ziekenhuis, met één arm en één been en een deuk in haar hoofd?”

„Ja, — jawel.”

Ze waren nu bij een donkergroene bank aangekomen.

„O, hier is het ziekenhuis!” riep Prulletje blij. „Gaat u nu hier zitten.”

Meneer Strakman ging zitten. Prulletje legde Meta op zijn knieën.

Daar zat hij nu. Het was niets deftig om met een pop op schoot te zitten. Maar hij kon er niets aan doen.

Prulletje zei hem alles vóór, wat hij te zeggen had. En hij zei het allemaal netjes na.

Eindelijk sprong Prulletje op.

„Nu is Meta beter. Dank u wel, dokter. Nu mag ze zeker uit het ziekenhuis, hè dokter?”

„Jawel.”

„Gaat u mee, haar naar huis brengen?”

Achter de poppewagen liep meneer Strakman naast Prulletje voort, voetje voor voetje, want Meta was nog erg zwak en zat nog vol pleisters.

„Zeg, dokter,” vroeg Prulletje ineens, en bleef middenin staan, „kunt u wel lachen?”

Meneer Strakman moest even nadenken over zó’n moeilijke vraag.

„Ja, — jawel.”

„Hoe dan? Waarom doet u het dan niet?”

Toen was meneer Strakman niet deftig meer. Hij lachte.

„O ja!” riep Prulletje blij. „Ik dacht echt, dat u het niet kon.”
Even later zei ze: „Ik vind u erg aardig.”

Meneer Strakman had nooit iemand gekend, die tegen hem zei, dat hij aardig was. En nu Prulletje het zei, werd hij zóó blij, dat hij weer lachte.

„Wat hebben we ook fijn samen gespeeld, hè?” ging ze verder.

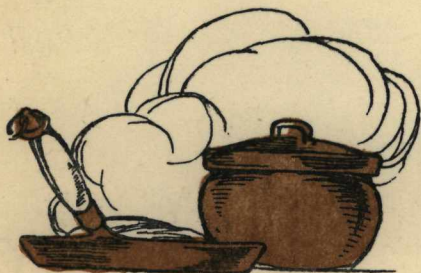
„Ja.”

„Zullen we nog eens samen spelen?”

Och, toen was meneer Strakman geen snippertje deftig meer.

„Asjeblieft!” zei hij blij.

En onderweg naar huis dacht hij, dat het toch eigenlijk niets gezellig was, om deftig te zijn. Lang niet zoo gezellig als de dokter te zijn van een pop, die één arm had en één been en een deuk in haar hoofd.

5. Poes in de keuken.

Van prittete-prutje,
De poes doet een dutje.
Die vindt het zoo warm en zoo
knus bij 't fornuis;
Dat vindt ze het heerlijkste plaats-
je in huis.

Daar staan al de pannetjes zachtjes te koken,
Vol lekkere dingen, — dat heeft z'al geroken!
Misschien mag z'er straks wel een beetje van happen.
Zoo dicht bij 't fornuis zal ze 't net kunnen snappen!

En poes spint een deuntje, heel zacht en tevreden.
De pannetjes pruttelen zacht met haar mede,
Van prittete-prutje ...
En poes doet een dutje.

6. Moeder! Moeder!

Er was één woordje in het huis van Bep en Hans en Liesje en Daan, dat misschien wel duizend keer op een dag gezegd werd: „Moeder.”

Daar was om te beginnen Daan, die nog niet op school ging. Die vroeg den heelen dag: „Moeder, wat zal ik nu doen?” Of: „Moeder, zal ik u helpen?” Of: „Moeder, wilt u me afkussen, ik ben gevallen.” Of: „Moeder, ik heb zoo'n honger, wanneer gaan we eten?” Of: „Moeder, mag ik een slokje water, ik heb zoo'n dorst.”

Bep en Liesje gingen op één school en kwamen samen thuis. Als de deur open ging, was het:

„Is moeder thuis?”

Ze wisten wel bijna zeker, dat moeder thuis was, maar toch vroegen ze het.

Dan, bij moeder in de keuken: „Moeder, bij mij in de klas is een meisje, die kan nog mooier schrijven dan de juffrouw, heeft juffrouw gezegd.”

„Moeder, Dientje die vóór me zit, heeft haar voet verstuikt, is dat erg?”

„Moeder, volgende week rapporten!”

„Moeder, ik heb zoo'n honger!”

Hans z'n school was wat verder van huis. Die kwam even later thuis.

„Moeder! Moeder!”

„Moeder! Moeder!”

Deur open.

„Is moeder thuis?”

En dan begon het van voren af aan. Soms wel eens door elkaar met de zusjes. En als moeder naar de één luisterde, kwam er een handje van de ander aan moeder's kin en draaide haar gezicht den anderen kant op.

„Moeder, hè, u luistert niet eens.”

„Hè, moeder, nu weet ik heelemaal niet meer, wat ik zeggen wou.”

Als vader een kwartiertje later thuis kwam, was de ergste „moeder-moeder”-storm al voorbij. En dat was maar goed ook, want — vader zei óók altijd „moeder” tegen moeder!

Dat was nu wel allemaal heel gezellig, dat ze alles aan moeder konden vertellen en vragen, en dat moeder naar alles luisterde en op alles antwoord gaf, — maar de kinderen dachten wel eens een beetje te veel aan zichzelf, en een beetje te weinig aan moeder.

Want je begrijpt, als moeder naar allemaal tegelijk luisterde en allemaal achter elkaar antwoord gaf, en onderdehand nog wat anders te doen had, dat ze wel eens een beetje moe ervan werd, — wel eens èrg moe ook.

Dan deed moeder de handen voor de ooren, om eens éven-tjes geen „moeder-moeder-moeder” te hooren, en dan was het een oogenblikje stil. Een oogenblikje maar.

Op een keer werd moeder ziek. Niet zoo heel erg gelukkig, maar toch moest moeder op bed blijven.

Toen Bep en Liesje uit school kwamen, vroegen ze weer, „Is moeder thuis?”

Maar meteen lachten ze er zelf om: natuurlijk was moeder thuis, — ze lag toch op bed!

Ze liepen samen naar moeder's slaapkamer, en vertelden door elkaar: „Moeder, dit...” „Moeder, dat...”

En moeder luisterde en gaf op alles antwoord.

Even later: een harde bel. Hans.

„Is moeder thuis?”

Och ja, 't was waar ook, moeder was natuurlijk thuis, op de slaapkamer.

Hans naar boven.

„Dag moeder. Moeder, dit... Moeder, dat...

't Ging best zoo, vonden de kinderen. Als moeder op bed lag, kon je net zoo goed alles aan moeder vertellen en vragen.

Maar de dokter vond heelemaal niet, dat het best-zoo ging, en toen moest moeder op reis.

Dat was erger.

De eerste dagen vroegen Bep en Liesje en Hans nog bij ongeluk: „Is moeder thuis?” maar ze merkten dadelijk, dat ze zich vergist hadden.

Wie moesten ze nu alles vertellen?

Vader? Maar die kwam pas een poosje later thuis, en och! dan had je 't niet meer zóó noodig als direct uit school.

Tante? Want die deed zoo-lang moeder's werk.

Welneen. Tante was heel aardig, maar je kon toch niet allemaal tegelijk en door elkaar zeggen: „Tante, dit... Tante, dat...”

Dat klonk toch zoo gek, als je gewend was te zeggen: „Moeder, dit... Moeder, dat...”

En je kon tante toch ook niet aan haar kin trekken en haar gezicht naar je toe draaien?

Ja! Wat moesten ze nu!

Liesje nam een velletje papier en schreef een brief:

„moeder hoe gaat het met u. moeder bent u gauw beter? moeder we hebben koek op onze boterham gehad. moeder daan is zoon leuke jongen en nooit stout. moeder ik had een zes voor rekenen. moeder tante heeft voorgelezen. moeder wanneer komt u terug. moeder ik had een gat in mijn

... en schreef een brief.

kous. moeder tante heeft hem gestopt. dag moeder, lies."

Hè, dat hielp een beetje. Nu ze niet moeder kon zeggen, had ze 't tenminste een heele hoop keeren geschreven.

Daantje kon nog niet schrijven. Die moest alle moederwoordjes maar stil in zich bewaren, en dat vond hij niets prettig. Hij liep met een sip gezichtje rond en praatte haast niets tegen tante. En aldoor dacht hij één woordje: moeder.

En bijna net zoo ging het met Bep en Hans. Die waren te groot om zoo'n rare, kinderachtige brief te schrijven als Liesje, met al die moeders er in.

Toen moeder twee weken weg was geweest, schreef ze, dat ze nu weer heel gauw terug kwam.

Och, wat waren ze blij! Vader en de kinderen en tante, allemaal even blij.

Maar den avond vóór moeder thuis zou komen, zei tante, dat ze even een praatje met alle vier wou maken.

De kinderen waren heel nieuwsgierig. Wat zou er komen?

„We moesten moeder eens verrassen,” begon tante.

„Ja, verrassen, een verrassing!” alle vier door elkaar.

„Wat zullen we haar geven?” vroeg Hans.

„Nee,” zei tante, „niet iets geven, maar iets doen.”

Ze keken haar vragend aan.

„Vonden jullie het vervelend, dat moeder weg was?”

Ze knikten heel ernstig.

„En jullie hebt toch zelf gemaakt, dat moeder weg moest.”

„Zelf gemaakt?” vroeg Bep boos.

„Ja. Als moeder het thuis niet zoo druk had gehad met al die kinderen tegelijk, die allemaal door elkaar „moeder” riepen

Hij liep met een sip gezichtje.

en allemaal tegelijk antwoord wilden hebben, — dan had moeder best thuis beter kunnen worden.”

Ze zaten stilletjes voor zich uit te kijken. Ja, misschien had tante wel gelijk.

„Nu moesten jullie moeder verrassen. Als ze thuis is, moeten jullie niet meer zoo door elkaar praten en roepen en „moeder” zeggen, — maar één voor één, dat ze makkelijk tijd heeft om antwoord te geven. Ieder moet niet alleen aan zichzelf denken, maar moet niet vergeten, dat er nog drie andere kinderen zijn, die moeder wat te vertellen hebben. Begrijpen jullie dat?”

„Ja tante.”

’s Avonds in bed nam elk van hen zich vast voor om er aan te denken.

En den volgenden dag, al hadden ze nòg zoo veel te vertellen van al die dagen, toen moeder niet thuis was, — ze wachtten toch stilletjes tot de ander uitgesproken was, vóór ze zelf begonnen:

„Moeder . . .”

Maar één zinnetje bleven ze vragen, telkens als ze uit school kwamen, — want tante had niet gezegd, dat dàt niet mocht:

„Is moeder thuis?”

7. Verkouden.

Henkie is verkouden,
Verkouden als een snip.
Z’n neusje dat is rood, en
Z’n oogjes kijken sip.

Henk kan haast niet meer praten:
Z’n neusje is zoo dicht.
’k Geloof, het is het beste
Als hij in bedje ligt.

Hij kan geen *n* meer zeggen,
Daarvoor zegt hij een *d*,
En voor de *m*, die stumperd,
Zegt hij een dikke *b*.

En Henk moet ook zoo hoesten,
Van uche-uche-uch.
En denkt hij, dat hij klaar is,
Dan komt het weer terug.

„Och boe, ik boet zoo hoesten.
Wat vid ik dat toch daar!
En 'k boet bij deusje sduiten,
Wel tied keer da bekaar!

Och boe, hebt u geed dradkje,
Dat bij weer beter baakt?
Het boet een dradkje wezen,
Dat heel erg lekker sbaakt.”

Miep de Feijter.

APPELTJE-ROND.

En moeder koopt een zakje,
Een zakje vol met drop.
Dat smult verkouden Henkie
In twee, drie dagen op.

En als het zakje leeg is,
Kijkt Henkie niet meer sip,
Is hij niet meer verkouden,
Verkouden als een snip.

8. Appeltje-rond.

Er was eens een koopman, die iederen dag rondreed met een kar vol appels.

Het is erg prettig om appelen-koopman te zijn, want als je dan trek in een appel krijgt, hoef je maar eentje van je eigen wagen te pakken en op te eten.

Deze koopman vond het ook erg prettig. Hij liep tenminste altijd met een vroolijk gezicht achter z'n kar en als hij riep, was het net of hij zong:

„Appelen! Mooie, rooie appelen!”

De menschen kochten wat graag van zijn mooie, rooie appelen. En de kinderen ook, maar die hadden meestal geen centjes.

Die keken met heel verlangende oogen naar de glimmende appels, — zóó verlangend, dat de vroolijke koopman wel eens stilletjes een appeltje in hun hand duwde, ook zonder centjes.

Dan zeiden de kinderen heel blij:

„Dank u wel, koopman!”

Maar vóór ze dat gezegd hadden, was de koopman al weer een eind verder gereden met zijn kar.

Deze koopman vond het ook erg prettig.

Ik zal je vertellen, hoe die koopman zoo vroolijk kon zijn. Want alleen om de appels met de glimmende wangetjes was het niet. Er loopen genoeg koopmannen rond met net zulke mooie appels en die kijken lang niet zoo vroolijk, — soms wel eens verdrietig ook.

Die koopman had thuis een klein meisje, dat net zulke wange-
tjes had als zijn appels. Als dat meisje lachte, moest iedereen mee lachen, en als de koopman aan dat kleine meisje dacht, keek hij van-
zelf vroolijk.

Dat meisje had eigenlijk Appeltje moeten heeten, maar zoo heet nu eenmaal niemand. Daarom heette ze Jenneke, dat was net zoo'n mooie naam.

Als de appelen-koopman thuis kwam, liep Jenneke hem dadelijk tegemoet en dan zat ze meteen op zijn knie en praatte en vroeg en lachte, en haar vader vroeg en praatte en moest vanzelf mee lachen.

„Vader, mag ik morgen mee...”

Het was al vaak gebeurd, dat Jenneke gevraagd had, of ze niet eens mee mocht als vader zijn wagen door de straten reed.

„Nee,” zei vader dan, „daar word je veel te moe van. Ik ben er zelf al moe van, en dan zoo'n klein meisje!”

Dan vroeg ze maar niet verder.

Maar op een dag begon ze weer:

„Vader, mag ik morgen mee, als u met de appelen-kar gaat rijden?”

„Nee Jenneke, daar word je veel te moe van.”

„Maar als ik op den wagen zit, dan word ik toch niet moe?”

Vader moest lachen.

„Op den wagen? De menschen zouden denken, dat je zelf een appeltje was en ze zouden je koopen en opeten.”

Den volgenden morgen weer:

„Hè, vader, mag ik mee?”

Het was dien dag mooi, zonnig herfstweer. Vader keek naar buiten en Jenneke's moeder keek naar buiten. Vader keek naar moeder, en moeder keek naar vader.

En toen vroegen vader en moeder elkaar tegelijk:

„Voor deze keer dan?”

„Ja, voor deze keer dan!”

Jenneke danste van plezier.

Mee! Mee! Op de appelen-kar!

Moeder deed haar d'r roode, gebreide jasje aan, en zette de roode, gebreide muts op haar blonde krulletjes.

Toen leek Jenneke heelemaal op een appeltje, — net zoo'n rood appeltje als waar de kar vol mee lag.

Een hoekje van den wagen werd leeggeruimd. Moeder legde in dat hoekje een zacht kussen neer, — nou, nou, zoo'n klein verwend Jenneke!

En daar ging het.

„Dag! Dag!” wuifde het appeltje tegen moeder.

En vader begon maar meteen te roepen:

„Appelen! Mooie, rooie appelen!”

Er liepen een paar schoolkinderen voorbij. Die keken anders ook al naar de kar met mooie, rooie appelen, maar nu!

„Och, kijk es!”

„Dat is ook een mooie, rooie appel!”

„Zou je die appel kunnen koopen?”

Eén jongetje stapte op den appelen-koopman toe en vroeg:

„Is dat appeltje ook te koop?”

En hij wees op Jenneke.

„Nee, hoor,” lachte de koopman, „voor geen honderd-duizend-miljoen gulden!”

Maar hij duwde stilletjes een klein appeltje in de hand van het jongetje.

En hij riep weer:

„Mooie, rooie appelen!”

Telkens als hij Jenneke aankeek, met haar blijе oogjes en haar rooie wangetjes, moest hij lachen. En toen hij haar weer eens had aangekeken, riep hij niet:

„Mooie, rooie appelen!”

maar:

„Appeltje-rond

Frisch en gezond!”

En daar bedoelde hij Jenneke mee.

Er kwam een mevrouw aan de deur staan, en die wou net vragen:

„Hoeveel kosten de appeltjes?”

Maar toen zag ze Jenneke zitten, en ze vroeg:

„Hoeveel kost dat appeltje?”

„Duizend gulden het pond,” zei de koopman.

„Kan 't niet wat goedkoop?” lachte mevrouw. „Ik wou 't zoo graag koopen, maar ik heb zooveel guldens niet.”

„Geen cent goedkoop, mevrouw!”

„Wat jammer. Had ik nu maar wat meer geld, dan kocht ik dat appeltje.”

„Maar de andere appeltjes zijn goedkoop, mevrouw!”

„Ja, dan zal ik wel van de andere appeltjes moeten koopen,” zuchtte mevrouw.

En ze kocht een heele boel van de andere appeltjes, want die waren goedkoop.

Telkens waren er weer menschen, die vroegen of dat appeltje te koop was. En telkens zei hij, dat het duizend gulden per pond kostte. Soms maakte hij er wel eens honderd-duizend gulden per pond van, als hij een heele dikke porte-monnee zag en bang was, dat ze wel eens duizend gulden per pond konden betalen. Stel je voor, dat ze Jenneke dan eens kochten!

En telkens moesten Jenneke en vader erom lachen, als vader weer gezegd had, hoe duur Jenneke wel was.

„Weet je wat,” zei vader, „ik zal maar meteen roepen, hoeveel je kost.”

En hij riep:

„Appeltje-rond,

Appeltje-rond,

Honderd-duizend gulden 't pond!”

Van die honderd-duizend gulden schrokken de menschen zóó, dat ze Jenneke maar niet kochten. Gelukkig dat de andere appeltjes goedkooper waren! Die werden gekocht en gekocht, en vaders broekzak werd dikker en dikker van al de centen en dubbeltjes en kwartjes, — en de kar werd leeger.

Al maar leeger, al maar leeger, — tot er nog maar één appeltje opzat, en dat was Jenneke.

Met de dikke broekzak en de kar, die leeg was op Jenneke na, reed hij naar huis.

En hij riep maar:

Appeltje-rond,

Appeltje-rond,

Honderd-duizend gulden 't pond!”

Jenneke's moeder stond in de deur uit te kijken.

„Honderd-duizend gulden 't pond?” riep ze. „Dat kan ik niet betalen. En toch wil ik haar wel hebben.”

„Omdat jij het bent, mag je haar voor niets hebben,” zei vader, en hij tilde Jenneke uit den wagen en gaf haar aan moeder.

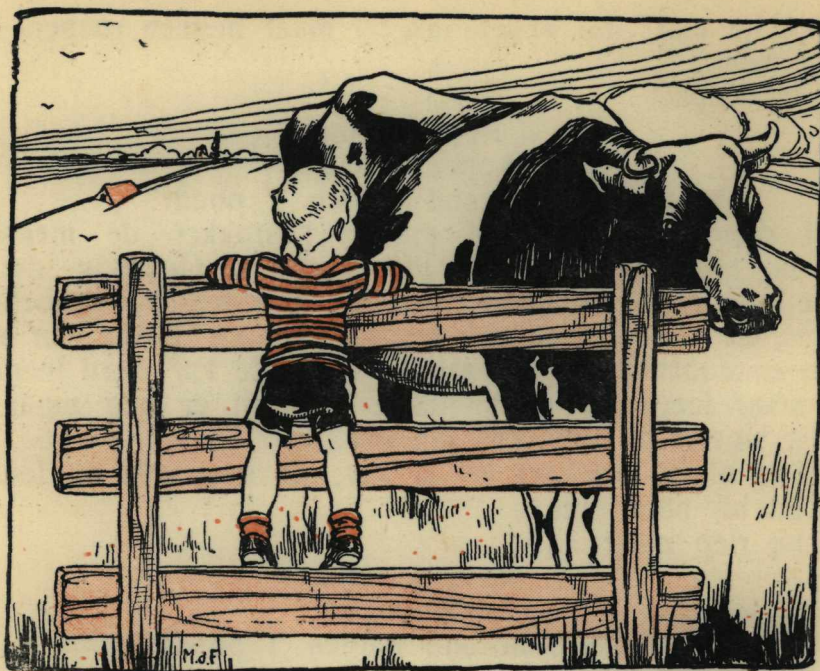
„Alsjeblieft.”

Moeder was wat blij met haar kadootje. En toen Jenneke even later aan tafel zat en in haar boterham hapte, riep vader, net of hij nog op straat was:

„Appeltje-rond,

Frisch en gezond,

Stopt een boterham in haar mond!”

9. De velletjes.

Zeg, koetje, vind je het niet fijn,
 Dat jij nooit hoeft te leeren,
 En dat je niets hoeft aan te doen,
 Geen kousen en geen kleeren?

En dat je aldoor eten kunt
 Van gras en lekk're bloemen,
 Van lijnkoek, schillen, klaver, hooi, —
 Te veel om op te noemen?

Zeg, koetje, 'k vind het heel erg best,
 Dat jij maar loopt te grazen,
 Want daardoor krijgen wij je melk,
 In heele groote glazen.

Ja, koetje, ik vind alles best.
Maar 'k wil je wel vertellen:
Als jij wilt, dat we vrienden zijn,
Geef nóóit meer melk met vellen!

10. Jim's pruikebol.

Jammer, dat Jim geen meisje was. Want die dikke, blonde krullen zouden zoo mooi zijn geweest voor een meisje, en dan met een strik er in, — nou!

Jim vond het niets jammer, dat hij geen meisje was. Hij vond het alleen maar jammer, dat hij zoo'n dikke pruikebol had. Dat moest telkens uitgekamd worden, en dat was alleen maar lastig.

Andere jongens, dacht hij, die kamden nooit hun haar uit. Hoogstens van voren, zoo'n kuifje, daar moesten ze nog eens even met de borstel langs, dat was alles.

Als hij naar school ging, trok hij zijn muts zoo ver mogelijk over de krullen heen dat niemand er iets van kon zien. Want hij vond het niets jongensachtig staan. Mannen hadden haast nooit zooveel haar, — Jim's vader niet, en Jim's grootvader, nou, die had bijna heelemaal geen haar!

Jim's moeder dacht er heel anders over. Die kamde en borstelde zijn krullen met erg veel plezier, en die vond het juist zoo mooi, dat Jim krullen had. Maar als ze zelf een jongen geweest was en krullen gehad had, zou ze wel anders praten!

Als hij naar den kapper ging om geknipt te worden, zei hij, net een man die er over te zeggen had:

„Alles er maar af alstublieft.”

Jammer, dat Jim
geen meisje was.

Maar de kapper wou dat nooit doen en liet er altijd nog een heele schapenvacht op zitten.

Toen begon het Jim op een keer te vervelen.

Hij was alleen in de huiskamer en moeder had haar naaimandje open laten staan.

Boven op de kaartjes stopwol lag de schaar.

Jim nam haar op en bekeek haar, eerst nog zonder er eigenlijk bij te denken. Maar ineens kwam het:

Als hij nu eens zelf die lastige pruikelbol er af knipte! Sjonge ja!

Hij wachtte maar niet, want als er één van de groote menschen binnen kwam, was zijn plan mislukt. Hij pakte een bos haar beet, boven op z'n hoofd, en zjoep, daar ging het.

Hij keek eerst toch wel een beetje raar, met die pluk blonde krullen in zijn hand.

Waar moest hij ermee heen? Vooruit, in den prullenmand maar.

Nu boven de ooren. Knip, knip. Lekker frisch, hoor!

Hier en daar een bosje weg, dan kon hij 't later wel bijknippen.

Er lag al een heel krullenkleedje in den prullenmand —, en ernaast.

Vóór hij nu verder ging, moest hij eens even kijken, hoe 't werd.

Hij stapte op een stoel en keek in den spiegel.

Nou, dat viel niet mee. Dat viel heelemaal niet mee!

Wat een raar gezicht, al die kale plekken, tusschen de bosjes haar!

Maar straks, met 't bijknippen, zou het allemaal wel in orde komen. 't Was toch heel wat beter zoo, heel wat frisscher.

Hij sprong van de stoel af en ging vlijtig verder.

Knip, knip. Lekker frisch, hoor.

DE KONIJNTJES.

Toen ging de deur open en kwam Moeder binnen.

Jim bleef stokstijf staan met een plukje haar in de ééne hand, en de schaar open in de andere hand. Het was een raar gezicht, en als 't niet zoo vreeselijk zonde van Jim z'n krullen was geweest, had moeder zeker moeten lachen. Maar nu lachte ze heelemaal niet.

„Ik knip mijn haar eventjes af,” begon Jim uit te leggen.

„Dat zie ik,” zei moeder. „Jongen, wat zie je er uit!”

„Ik zal het wel bijknippen,” beloofde Jim.

„Dat geeft niets meer. Dat kun je niet. Je moet morgen maar zoo naar school.”

Jim schrok geweldig.

„Zóó naar school?”

Er kwamen dikke tranen in zijn oogen.

„Dat kan toch niet?”

„Ja, ik weet niet, wat ik er anders mee beginnen moet.”

Nu begon Jim te begrijpen, dat hij iets begonnen was, dat hij nooit goed af zou kunnen maken.

„Wilt u het bijknippen?” bedelde hij.

„Dat kan ik niet,” zei moeder. „Er zijn veel te erge kale plekken in.”

„En de kapper?”

„Ik weet niet. Ik denk, dat hij er ook niet veel moois van kan maken.”

„Zullen we 't hem vragen?”

Ja, dat kon in elk geval.

De kapper schudde bedenkelijk zijn hoofd.

„Ik zal het heelemaal kaal

Was hij dat?

knippen," zei hij. „Wat een zonde, wat een zonde!"

Even later zat Jim met een heelemaal kaal hoofd zichzelf in den spiegel aan te kijken.

Was hij dat? Het leek een heel andere jongen.

En wat leelijk stond het. Wat staken z'n ooren gek uit. Andere jongens zagen er nooit zoo gek uit, als ze kaal waren. Bij hem kwam het natuurlijk door die akelige krullen!

„Ja," zei de kapper, „nou zijn ze er af. Mooi is het niet."

Nee, mooi was het niet. Maar frisch wel, en makkelijk ook wel, troostte Jim zichzelf.

Och, maar zoo frisch en zoo makkelijk heeft Jim het niet lang gehouden.

Want na een poos was alles weer aangegroeid en had hij de lastige krullen weer terug.

En toen hij later een man was, liep hij nog met een hoofd vol krullen.

En zooals grootvader, heelemaal haast zonder haar, is hij nooit geworden!

Ja, de dingen gebeuren nu eenmaal bijna nooit zooals je 't het liefste hebben wilt!

11. De konijntjes.

Weet je wel, dat in den goeden, ouden tijd de dieren met de menschen konden spreken?

Dat was veel makkelijker dan tegenwoordig. Tegenwoordig moet je maar zoo'n beetje raden, wat een dier graag wil, en dan weet je nog niet eens of je goed geraden hebt. Poesen, dat gaat nog. Die spinnen zoo'n gezellig deuntje, als je geraden hebt wat ze graag willen. Honden, dat gaat ook nog. Die zeggen het met hun staart. Of heb je dat nog nooit gezien? Nou, let er maar eens op!

Koeien, dat gaat óók nog een beetje. Die loeien van plezier, als de baas komt om ze te melken. Dan loopen ze meteen naar de baas toe, dus je kunt je niet vergissen of ze loeien van plezier

of van narigheid. Maar neem nou eens een geitje. Die blaaf. Als hij pijn heeft, — het geitje blaaf. Als hij honger heeft, — het geitje blaaf. Is hij bang, — het geitje blaaf. Is hij blij, — het geitje blaaf.

Kun je daar ooit uit wijs worden?

Dan was het toch heel wat beter in den goeden, ouden tijd. Toen zei je wat tegen een dier, het dier verstond je en gaf antwoord.

Je zei tegen de poes.

„Goeie, ouwe jongen,” en aaide hem over z'n kop.

En poes zei:

„Hè toe, zeg dat nog eens tegen me, dat hoor ik zoo graag.”

Of je zei tegen den hond:

„Gaaf-ie mee uit?”

En de hond sprong tegen je op en riep:

„Da's me ook een vraag! Dolgraag natuurlijk.”

Maar nu ga ik vertellen van een meisje, dat niet in den goeden, ouden tijd leefde en toch met de dieren kon praten.

Ze heette Jozientje. Ze hadden bij haar thuis zelf geen dieren, maar alle dieren uit de buurt waren haar vrienden, omdat alle dieren elkaar vertelden, dat daar een meisje woonde, dat Jozientje heette en dat dieren kon verstaan.

Nu moet je niet denken, dat je een woord kon afluisteren van wat de dieren voor antwoord gaven. Wij verstaan toch de dieren niet, dus 't leek net of ze niets zeiden.

Maar Jozientje wist wel beter! Ze had een geheim: ze had gemerkt, dat de dieren niet met hun mond praatten, maar met hun oogen. Dan zei ze wat, — met haar mond natuurlijk, — en keek in de oogen van zoo'n dier en in die oogen zag ze het antwoord. Daardoor was ze nooit alleen, al had ze heelemaal geen broertjes en zusjes.

Daar was, om te beginnen, de hond van buurman. Een groote, bruine, met lange haren, — als hij op z'n achterpooten stond, was hij nog grooter dan Jozientje.

Jozientje zat wel eens te breien op een bankje in den tuin, dicht bij het lage hegje, dat tusschen de tuinen van buurman en van Jozientje's vader en moeder groeide.

Dan kwam Bruno over de heg kijken. Jozientje keek op van het breiwerk, want ze kon niet hóóren wat Bruno zei, alleen zien.

„Zit je daar weer?” zei Bruno.

„Ja, vind je dat prettig?”

„Natuurlijk. Ik kan ook nooit eens met iemand praten, en met jou mag ik zoo graag eens een praatje maken.”

„Ik vind het ook gezellig.”

„Zeg, Jozientje, wat zit je daar te breien?”

„Een pannelapje. Ik houd eigenlijk niet zoo veel van breien.”

„Waarom doe je het dan?”

„Meisjes moeten breien, wist je dat niet?”

Jozientje zat wel eens te breien.

„Dan ben ik blij, dat ik geen meisje ben.”

Daar moest Jozientje hard om lachen.

„Waarom lach je me nou uit?” vroeg Bruno verdrietig.

„Ik lach je niet uit,” zei Jozientje, „maar ik zou het zoo grappig vinden als jij een pannelapje breide.”

Daar moest Bruno ook om lachen, — met z'n oogen alleen, want dieren lachen alleen met hun oogen, en dat kon alleen Jozientje zien.

Dat was Bruno. Dan waren er ook nog een heele boel poesen

in de buurt, die ook graag een praatje met Jozientje maakten.

Daar was pikzwarte Moortje van de achterburen.

„Moortje, ik ben boos op jou,” zei Jozientje.

„Waarom?” vroeg Moortje, met een gezicht of hij niets gedaan had.

„Weet je dat niet? Waarom heb je vannacht zoo'n ruzie gemaakt met Mimi?”

Moortje keek sip. Hij had niet gedacht, dat Jozientje hun stemmen herkend had.

„Hij zei... hij zei...”

„Nou?” vroeg Jozientje streng.

„Hij zei, dat hij de eenige was, die met jou praten kon, en ik zei, jullie verstaan geen woord van elkaar, ze kan alleen met mij praten. En toen werden we kwaad.”

„Ik vind het niets mooi van je. Ik kan met

jullie allemaal even goed praten, dus daar hoeven jullie nooit meer ruzie om te maken.”

„Nee Jozientje. Ik zal het nooit meer doen, Jozientje. Ben je dan weer goed op me, Jozientje?”

En hij gaf haar een kopje tegen haar beenen.

Dat was Moortje. En zoo waren er een heele boel.

Maar nu waren er den laatsten tijd dieren, met wie ze het beste van alles kon praten: konijntjes.

Als ze van school naar huis ging, kwam ze op Vrijdag langs de markt, en daar had ze pas een hoekje ontdekt, waar kleine tralie-hokjes stonden, met konijntjes er in.

Konijntjes hebben heel groote oogen, daar zeggen ze

„Ik vind het niets mooi van je...”

een heele boel mee. Dus Jozientje kon ze best verstaan.

De konijntjes wisten eerst niet, dat Jozientje een meisje was uit den goeden, ouden tijd, en dat ze met dieren kon praten. Konijntjes begripen alles niet zoo gauw.

Daardoor moest Jozientje een heel poosje tegen ze staan praten, vóór ze met hun oogen antwoord durfden geven.

„Kijk me maar aan. Toe maar. Ik versta jullie wel.”

Maar ze knipperden telkens hun oogen dicht en trokken hun neusjes op. Dat doen konijntjes altijd tegen menschen, omdat ze denken dat ze niet verstaan worden.

„Ik ken de hondentaal en de poesentaal en de paardentaal en de musschentaal, dus de konijnentaal zal ook niet zoo moeilijk zijn. Toe maar, kijk me maar aan!”

Toen was er een spierwit konijntje, met mooie, rose oogen, die zei:

„Ik wil wel een praatje met je maken.”

„Dat vind ik fijn,” zei Jozientje. „Zeg, vind je 't niet akelig in zoo'n klein hokje?”

„O, ja,” zei Witje, „maar zoo is 't nou eenmaal. Ik ben mijn heele leven in een hokje geweest.”

„Ik wou dat je bij mij woonde, dan kreeg je een veel grooter hok.”

„Hè ja,” kwam een wit-met-zwart konijn, „en dan zouden we ook met je kunnen praten. De andere menschen verstaan ons niet. Kun je ons niet koopen?”

„Ik heb geen geld,” zuchtte Jozientje.

„Da's niks, hoor kind,” troostte een dik, zwart konijn, „als jij maar van tijd tot tijd hier wat komt praten, is 't ook goed.”

„Maar als jullie nu verkocht wordt?”

„Tja! Dan kom je maar een praatje maken met de andere konijntjes op de markt. We zijn allemaal familie van elkaar.”

„Goed, best!” zei Jozientje vroolijk, en ze wuifde met haar schooltasch en liep naar huis.

Zoo kwam ze iederen Vrijdag bij de hokjes staan praten. Soms waren er oude klantjes bij van de vorige week, soms allemaal nieuwe. Maar ze waren allemaal familie van elkaar.

Langzamerhand begon ze erg te verlangen naar een hokje met konijntjes in den tuin. Eéns in de week was zoo weinig om met konijnen te spreken!

Maar ze durfde er haar vader en moeder niet om vragen.

Wel nam ze telkens, als ze thuis kool of zoo iets aten, van de rauwe kool een blaadje af.

„Waarvoor is dat?” vroeg moeder.

„Voor de konijntjes, Vrijdag op de markt,” zei Jozientje. „Dat zijn mijn vriendjes.”

Dat gebeurde zoo een paar keer, en telkens vertelde ze aan moeder, dat het haar vriendjes waren.

Op een keer kwam zij weer bij de hokjes op de markt. Het waren nu meest oude kennisjes van de vorige week.

Wát ze de konijntjes ook vroeg, ze kreeg haast geen antwoord. Ze zaten alleen maar stilletjes tegen haar te lachen, — met hun oogen natuurlijk.

„Waarom lachen jullie zoo?” vroeg Jozientje.

„Zóó maar,” zei er één.

„Ben je Maandag niet jarig?” vroeg een ander konijntje.

„Ja!” riep Jozientje verbaasd, „hoe weet je dat?”

„Heeft je moeder ons verteld,” flapte een ander eruit, en voor straf kreeg hij van het oudste konijn een draai om zijn lange ooren.

„Dat kan niet,” zei Jozientje. „Moeder komt nooit hier, en ze kan niet eens met konijntjes praten.”

„Maar wij kunnen toch wel hooren wat ze zegt!” zei de flap-uit.

„Weet je wat,” zei het oude, verstandige konijn, „ga jij maar naar huis, Jozientje, volgende week spreken we elkaar weer.”

Alle konijntjes knipoogden tegen elkaar, en Jozientje, een beetje verbaasd en een beetje boos omdat ze haar uitlachten, draaide zich om en ging naar huis.

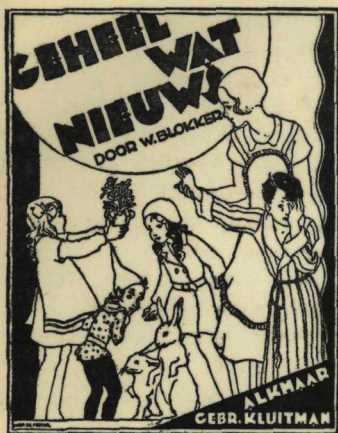
Maandag was Jozientje jarig. Ze was vroeg wakker.

Ze was zoo ècht jarig. Een versierde stoel, en zeep-letters

GEÏLLUSTREERDE VERTELSELBOEKEN

LEESBOEKJES

van Mevr. C. ASSCHER-PINKHOF
en WILHa. BLOKKER.

Serie: OM STIL TE LUISTEREN

Met talrijke zwarte en gekleurde teekeningen van MIEP DE FEIJTER

Prijs gecartonneerd à f 0.75 per deeltje

- I. OM STIL TE LUISTEREN
- II. ZET WIJD JE OOREN OPEN
- III. KNUS IN EEN HOEKJE
- IV. HOOR EENS EVEN

De vier deeltjes bijeen in prachtband f 2.90

De gunstige ontvangst die de Serie „Om stil te luisteren”, alom mocht onder- vinden, deed als het ware de vraag ontstaan naar uitbreiding van deze Serie, zoodat een 4-tal nieuwe nummers hieraan werd toegevoegd, die wat uit- voering, zoowel wat de illustratie's als de verschillende verhaaltjes betreft, zeer zeker niet bij de eerste 4 nummers achter staan.

Prijs gecartonneerd à f 0.75 per deeltje

- V. ZONNESTRAALTJES
- VI. VAN ALLES WAT
- VII. BIJ REGENWEER
- VIII. GEHEEL WAT NIEUWS

De vier deeltjes bijeen in prachtband f 2.90

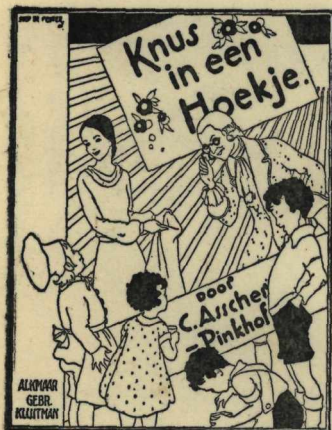
Deze boekjes zijn een aanwinst voor onze jonge kinderen, de tekst, de illustraties en de uitgave.

(De Holl. Revue.)

UITGAVEN N.V. UITGEVERS Mij. GEBR. KLUITMAN — ALKMAAR

GEÏLLUSTREERDE VERTELSELBOEKEN

Enkele pers-beoordelingen:

Een serie aardige boekjes voor de jonge kinderen, om hun voor te lezen, als ze zelf nog niet goed daarmee overweg kunnen of anders voor henzelf. De mooie gekleurde platen en de illustraties tusschen den tekst van Miep de Feijter, maar in niet mindere mate de aardige verhaaltjes en de heel goede versjes, zullen bij de kleinen geweldig in den smaak vallen. Het kleurig geïllustreerde omslag maakt de boekjes tot een welkom verhaal, terwijl ze in één band gebonden een lijvig deel vormen, dat ze bijzonder geschikt maakt voor geschenk.

(Utrechtsch Nieuwsblad.)

Bijzonder geschikt voor de kleuters zijn de boekjes van Mevr. Asscher-Pinkhof, afzonderlijk of gezamenlijk in één band verkrijgbaar. De titels zeggen en beloven al veel, iedere moeder zal ook over den inhoud voldaan zijn. („Zij”.)

Onze kinderen vragen maar steeds om verhaaltjes te vertellen. Menige vader of moeder denkt zich suf om een geschikte vertelling te bedenken. C. Asscher-Pinkhof zal deze fantasie-loozen tot boeiende vertellers maken.

(Gron. Courant.)

Ze zijn allen uitstekend geslaagd en uitnemend geschikt om 's avonds vóór en na het eten nog eens uit voor te lezen of uit te laten lezen.

(Delftsche Courant.)

Het eene boekje ziet er al frisscher en mooier uit dan het andere. Het is een lust om er naar te kijken, maar nog grooter lust zal het voor de kleintjes zijn om er uit te hooren voorlezen of om er zelf in te neuzen. (R'damsch Nieuwsbl.)

UITGAVEN N.V. UITGEVERS Mij. GEBR. KLUITMAN — ALKMAAR